

Pustá Rybná, 11.11.18, 24. po Trojici

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Ž 126, 1-3

PÍSEŇ 171 bud pánu čest

VSTUPNÍ MODLITBA

Otče náš nebeský, Bože všeho potěšení, chválíme tě za to, že jsi zjevil na naší zemi své milosrdenství. V Ježíši Nazaretském jsi přišel za námi až tam, kde končí všechna lidská naděje. Snížil ses do naší bezmoci a ponížení. Ústa těch, kdo tě hledali, jsi otevřel k odvážným prosbám. Přivedl jsi je k tomu, že ve své úzkosti nehledali pomoc lidskou, ale pomoc a spásu od tebe. Ve svém velkém slitování ses sklonil i k těm, jejichž ústa byla uzamčena bázni, kteří jako nečistí se neodvažovali k tobě vzhlédnout, k těm, kteří snížení a ubití svým dlouhým trápením, zklamáním a nezdary se skrývali před lidmi. Nečekals, až budou umět ve své bídě vyznat víru a vypovědět své prosby. Rozumíš i němému výkřiku o pomoc a slitování. V laskavosti Kristově jsi pozvedl jejich tvář ke své tváři a daroval jim víru, která se k tobě přede všemi hlásí. Mrtvé jsi probudil k životu. Ve svém ukřížovaném a zmrtvýchvstalém Synu dáváš dokonalou naději ve vzkříšení našich těl z mrtvých.

Ty znáš i nás. Věříme, že jsi nám v tomto shromáždění blízko. Pomoz naší nedověře a smiluj se nad námi a nad každým, kdo má sevřené srdce. Vyvyš nad celým svým stvořením své milosrdenství.

I. ČTENÍ / 2Kr 4, 32-37

PÍSEŇ / 176 někdo mě vede

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši, ty jsi vstupoval na cestu nešťastných, nemocných a vyřazených jako jejich jediná naděje. Ujímal ses jich ve svém mocném milosrdenství a z jejich soužení jsi je vysvobozoval. Jako Pán a dárce života jsi stanul i u umírajících a nad mrtvými.

Tvé pomoci předkládáme své nemocné, blízké a známé, ale i ty, kteří jsou známi jen tobě. Myslíme zvláště na ty, kdo trpí dlouhá léta a jsou velmi zdeptaní, takže nedovedou mít už naději v uzdravení.

Prosíme tě za nevléčitelně nemocné i za ty, kdo trpí v osamění a nesou svou nemoc jako pohanu. Otevři jim pohled ke vzkříšení, kdy proměníš naše ponížené tělo, aby bylo podobno tělu slávy tvé.

Modlíme se vroucně za nemocné děti a mezi nimi za ty, u nichž selhává všechno úsilí lékařů. Věříme, že je obzvláště miluješ. Smiluj se nad jejich zkoušenými rodiči. Dávej jim víru, skrze niž bys je mohl potěšit a obdarovat je dokonalou nadějí. Zmocňuj je k trpělivé službě v duchu vděčnosti, že tě mohou i v tomto kříži následovat a svým nemocným dětem dosvědčovat tvou lásku.

Děkujeme ti za všechny možnosti, kde církve smí sloužit nemocným. Žehnej práci diakonie v církvích, které ji mohou veřejně konat. Dej, aby naše církve ani v přítomných těžkostech nevzdala povolání k této službě. Uchraň ji toho, aby svou nečinností zplaněla ve víře. Dávej nám opravdovou lásku k nemocným a dar sloužit jim pravým slovem a skutkem. Dej lékařům umění léčit a těm, kdo o nemocné pečují, sílu k svědomité, trpělivé, laskavé péči. Otče náš ...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Ko 1,9-14 • Ko 2,6-9

POŽEHNÁNÍ Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen.

PÍSEŇ 487 amen, Otče

II ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / Mt 9, 18-26

Milí přátelé v Kristu,

ta dívka neumřela, ale spí. Věta, kterou Ježíš vyžene hluk z domu, kam podle všeho přišla smrt, aby si vzala dvanáctiletou dívku jednoho z představených synagogy. Věta, která nás má utěšit ze smutku, který smrt přirozeně přináší. Věta, která však současně navrácí život i bez ohledu na posměch, s jakým se Ježíš při svém přemáhání všudypřítomné smrti setkává. Jak jednoduché, jak rychlé, jak ježíšovské. Přijde, něco řekne, něco udělá a je to. Ta, která právě skonala, tu nakonec zůstává, jen je potřeba, aby ji někdo probudil. Z věčného spánku, z pout smrti, z hlučících pohřebních zástupů.

Ta dívka neumřela. A my jsme mysleli, že ano. A hráli jsme a zpívali, abychom to ticho, které po takové smrti obvykle nastává, přehlušili. Ale ona neumřela. A vůbec, jděte odtud, ať ji můžu vzkřísit, říká Ježíš a vyhání pohřební zástup, aby mohl vejít on a ujmout se svého díla, svého úkolu, své moci probouzet lidi ze spánku.

Ta dívka neumřela, ale spí. Ze smrti se stal spánek. Muselo to všechny překvapit. Možná i proto se mu posmívali, protože tomu sami nevěřili, že by se mohlo stát něco jako vzkříšení v čase jisté smrti. Ne tak představený synagogy a dívčin otec, ten věděl a věřil, že Ježíš má tu moc jen položit svou ruku a ona už vstane a bude žít.

Probudit ze spánku, možná časného, možná věčného, ze kterého se pak pověst o vzkříšení dcery Jairovy mohla rozšířit po celé krajině.

A teď co my s tím.

Milí bratři a sestry, máme před sebou dva příběhy víry.

V tom prvním zemře dcera jednoho z představených synagogy, a ten jde za Ježíšem, aby ji uzdravil a ona mohla opět žít.

V tom druhém přijde za Ježíšem žena, co už dvanáct let trpí jakousi nemocí a s vírou, že se ho jen dotkne, bude zachráněna, uzdravena.

Oba příběhy končí dobře, obě ženy jsou vzkříšeny, uzdraveny, zachráněny, obě si prošly dvanáctiletým životem, jedna mladá a plná sil, druhá naopak trápením a též vyřazením ze společnosti coby ženy nečisté. Příběhy uzdravení a vzkříšení, návratu do života, které nám mají ukázat, že život smrtí nekončí a Kristova přítomnost je toho potvrzením.

Oba příběhy však začínají příchodem, do Ježíšových řečí o novém vínu do nových měchů přichází víra v život tváří v tvář smrti. A spolu s ní to podstatné, totiž víra v toho, který může život navrátit a v lidských očích zesnulou dívku opět probudit.

Jak se však taková věc stane? Že jsou takřka najednou uzdraveny hned dvě nemocné a umírající dcery. Jednoduše tak, že oba ty příběhy přijmeme jako svědectví. Svědectví hluboké víry v Ježíšovu

uzdravující moc, která přichází za všemi nemocnými i umírajícími, aby jim navracela život. Probouzela je tu z náhlého skonání, tu z dvanáctiletého krvácení k životu, který člověka nejen že opět vrací mezi lidi, ale hlavně navrácí smrtí poznamenaný život nebo jen zachraňuje z věčného spánku.

Ale pojd', vlož na ni svou ruku, a bude žít! Hloubku a sílu víry představeného synagogy sám posiluje a potvrzuje její činitel. Přítomný zástupce Boha na této zemi, aby vstal a šel a cestou, jako by mimochodem třásněmi svého šatu zpřítomnil se ještě i druhému příběhu víry. Ano, víry. Zatímco u dcery Jairovy se setkáváme především s vírou jejího otce, zde máme před sebou víru těžce nemocné ženy. Ta touží po tom být zachráněna, nejen uzdravena, ale vlastně spasena. A říká si, aspoň třásni jeho šatu, aspoň tím, co za ním volně vlaje a budu zachráněna. Nic zvláštního, žádný dotyk přímý, žádné pokládání ruky, žádná přímá či bezprostřední přítomnost toho, který by o tom i jen věděl. Ne, pouhá víra zde zachraňuje, víra v toho, který stačí, aby prošel a nechal té ženě jen potvrdit, v co tajně doufala, ale pro co si zároveň šla, a nakonec se tím i zachránila.

A Ježíš to i ucítil, že se ho někdo zezadu dotkl, navíc jen jeho šatu, obrátil se a spatřil ji. A nemusel už v podstatě nic dělat, jen pronesl, že ji, tu ženu zachránila její víra. Jen a pouze tvá víra, dcero. Jak málo někdy stačí ke štěstí. Po dvanácti letech ovšem. Kdoví, čím

vším si ta žena prošla, koho všeho navštívila, až se objevil ten, u koho si jen bude moci říci, aspoň malý dotek a budu zdráva. Už to taky mohla vzdát a nikam nechodit, ale byla to právě její víra, nejen Ježíšova léčivá přítomnost, která jí přinesla dobrou mysl a od té doby, od té hodiny byla ta žena zdráva. Jako mávnutím kouzelného proutku, ale především vnitřním zadumáním a odhodláním a vírou v Boží pomoc a záchranu se ta žena i díky Pánu Ježíši uzdravila.

Co je to tedy za víru, která jako by skoro sama uzdravovala, a především dodávala naději těm, kdo po ní touží? Víra, která hory přenáší nebo dokonce křísí mrtvé? Ano i ne.

Máme před sebou příběhy krajních situací, příběhy životních osudů dívky, která neumřela, ale spí a ženy, kterou zachránila její víra. Příběhy dobré mysli, kterou taková víra přináší a s nadějí a láskou přivádí Ježíše do domu toho představeného, aby přinesla i život a klid do života a dvanáct let nemocné ženě vrátila zdraví a zachránila před takřka jistou smrtí.

A tak buď dobré mysli, dcero, buďte dobré mysli, celý dome představeného, i vy, kdo toužíte po probuzení z hlubokého spánku, po návratu mezi lidi, bez zbytečných omezení. A buďte dobré mysli i všichni vy, které nese vaše víra, kteří víte, komu a čemu můžete svěřovat své dítky, příp. svá několikaletá trápení, pojd'te za Ježíšem, i když je zrovna na cestě, což byl ale skoro vždy a vizte.

A budete žít! Chce se říct. Budete žít, jako ožila ta spící dívka. Budete žít, jako žena, která už to možná ani nečekala. Budete žít jako všichni ti, kdo za Ježíšem trpělivě, a přitom s jistou naléhavostí, i když někdy i dost nenápadně a skrytě přicházejí, aby je zachránil.

Co je to tedy za víru, která dává život?

Oba příběhy jsou příběhem o tom podstatném, co k životu především potřebujem. Nejen víru, naději a lásku, ale hlavně slovo, které Ježíš přináší. Slovo o dobré mysli, o probuzení z málem věčného spánku. Slovo, které dává i vrací život, které zvláště ve chvílích kritických, kde jde doslova o život, asi potřebujeme slyšet všichni.

Slovo o utišení hlučícího zástupu, a vyhnání všeho nepokojného z neklidné domácnosti. Ano, i my občas chceme slyšet o pokoji uprostřed nepokoje, uzdravení uprostřed nemoci, vzkříšení z bran smrti. Chceme slyšet, že nás má Pán Bůh rád a my k němu můžeme kdykoliv přijít a říct mu, co nás trápí, klidně i jen sami pro sebe a spolu s ním jít až tam, kde nás jinak třeba ani nic dobrého nečeká.

Jen on je ten dobrý a spolu s ním a v něm můžeme věřit, že se i my dočkáme. Neříkám, že přímo uzdravení, ale záchrany z narůstající osamělosti tváří v tvář vlastní konečnosti snad určitě.

To, s čím přichází Pán Ježíš, je, že v tom nejsme sami. Vstává a jde s námi i se svými učedníky. Obrací se k opuštěné ženě a dodává jí směr i cíl její životní cesty. Vstupuje do našich životů,

vyhání z nich vše nadbytečné a přebytečné a vnáší klid a mír i přes veškerý posměch, který bývá s tak nečekaným vstupem na scénu našich životních starostí spojen. Nejsme v tom sami, ujišťuje nás svou přítomností, i když to kolikrát ani nečekáme. Zbavuje nás strachu z budoucnosti i nejistých vyhlídek. Je tu s námi i teď a tady přítomen ve víře v jeho nekonečnou starost o nás i naše blízké i ve chvílích, které vypadají beznadějně.

A je to Pán Ježíš, který je tím nejlepším, nejjistějším i nejmocnějším Pánem nad životem i smrtí, nad životy každého z nás. Ten, který zvítězil a vítězí i nad smrtí a dává nám i svůj život, abychom se nebáli, že nás v tom nechá.

Příběh víry ve vzkříšení je i příběhem Ježíšovým, patří do dějin jeho putování na této zemi. Je příběhem o tom podstatném, co je v životě opravdu důležité a čemu věnovat svou víru a naději. Příběhem, ve kterém se i Ježíš stává tím, kdo křísí právě skonané a vrací dobrou mysl těm, kdo mu věří.

A s čím k němu přicházíme my? Myslím, že to úplně nejpodstatnější je touha a určitý požadavek po novém životě. Životě, po kterém pro svou dvanáctiletou dceru touží její otec, životě, po kterém po dvanácti letech touží i žena, co přichází zezadu. Po životě, na který čekáme a který přináší svým způsobem jen on. Amen.

PÍSEŇ / 419 mocný bože